

ที่ อส(สผปผ.)0018/ว 212

สำนักงานอัยการสูงสุด
ถนนหน้าหีบเผย กรุงเทพฯ 10200

๒๖ ตุลาคม 2542

เรื่อง แนวทางปฏิบัติในการดำเนินคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ

เรียน รองอัยการสูงสุด อธิบดีอัยการฝ่าย อธิบดีอัยการเขต อัยการพิเศษฝ่าย เลขานุการ
อัยการสูงสุด อัยการจังหวัด และผู้อำนวยการสถาบันกฎหมายอาญาสิ่งที่ส่งมาด้วย สำเนาคำสั่งสำนักงานอัยการสูงสุด ที่ 390/2542 เรื่อง การดำเนินคดี
ทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ

ด้วยขณะนี้เกิดข้อขัดข้องในการดำเนินคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ สำนักงานอัยการสูงสุดจึงได้วางแนวทางปฏิบัติเพื่อให้การดำเนินคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศเป็นไปด้วยความเรียบร้อยและมีประสิทธิภาพ รายละเอียดปรากฏตามสิ่งที่ส่งมาด้วย

จึงเรียนมาเพื่อทราบและถือปฏิบัติ

ขอแสดงความนับถือ

(นายพินธ์ สุริยพร)
รองอัยการสูงสุด ปฏิบัติราชการแทน
อัยการสูงสุด

สำนักงานวิชาการ

โทร. 541 2864

541 2770 - 9 ต่อ 1350

สำเนา

คำสั่งสำนักงานอัยการสูงสุด

ที่ ๓๙๐/๒๕๕๒

เรื่อง การดำเนินคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ

ตามที่ได้มีพระราชกฤษฎีกาแบ่งส่วนราชการสำนักงานอัยการสูงสุด (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๒ แบ่งส่วนราชการสำนักงานอัยการสูงสุดเพิ่มเติม โดยไม่กำหนดให้สำนักงานคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศมีอำนาจหน้าที่รับผิดชอบการดำเนินคดีทั้งปวงตามที่กฎหมายกำหนดให้เป็นอำนาจหน้าที่ของพนักงานอัยการหรือสำนักงานอัยการสูงสุด ซึ่งอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง เนื่องจากพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศและวิธีพิจารณาคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ พ.ศ. ๒๕๓๙ มาตรา ๔๗ บัญญัติว่าในระหว่างที่ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศภาคยังมีได้เปิดทำการในท้องที่ใด ให้ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางมีเขตในท้องที่นั้นด้วย ซึ่งเท่ากับมีเขตอำนาจทั่วราชอาณาจักร และตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา โจทก์จะยื่นฟ้องต่อศาลแห่งท้องที่ที่ความผิดเกิดขึ้น อ้างหรือเชื่อว่าได้เกิดขึ้นหรือจำเลยมีที่อยู่หรือถูกจับก็ได้ จึงเกิดข้อขัดข้องในการดำเนินคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศที่เกิดขึ้นนอกเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ๕ จังหวัด ดังนั้น เพื่อให้การดำเนินคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศเป็นไปด้วยความเรียบร้อยและมีประสิทธิภาพ อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติพนักงานอัยการ พ.ศ. ๒๕๔๘ จึงมีคำสั่งดังนี้

๑. ให้สำนักงานอัยการจังหวัดและสำนักงานอัยการประจำศาลจังหวัดมีอำนาจหน้าที่ดำเนินคดีอาญาทั้งปวงที่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง ที่เกิดขึ้นนอกเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ๕ จังหวัด ได้แก่ จังหวัดสมุทรปราการ สมุทรสาคร นครปฐม นนทบุรี และปทุมธานี แต่อยู่ในเขตท้องที่ของสำนักงานอัยการนั้น

๒. ให้สำนักงานอัยการพิเศษฝ่ายคดีศาลสูงเขตมีอำนาจหน้าที่ดำเนินคดีชั้นอุทธรณ์เกี่ยวกับคดีอาญาทั้งปวงที่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง ที่เกิดขึ้นนอกเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ๕ จังหวัด แต่อยู่ในอำนาจหน้าที่ของสำนักงานอัยการเขตนั้น

๓. ให้สำนักงานคดีศาลสูงมีอำนาจหน้าที่ดำเนินคดีชั้นอุทธรณ์เกี่ยวกับคดีอาญาทั้งปวงซึ่งอยู่ในอำนาจหน้าที่ของสำนักงานคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศที่เกิดขึ้นในเขตท้องที่กรุงเทพมหานครและปริมณฑล ๕ จังหวัด

๔. ในการฟ้องคดีเกี่ยวกับทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศให้ใช้ชื่อศาลว่า “ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง (ศาลจังหวัด.....)”

๕. คดีที่สำนักงานคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ มีคำสั่งไม่ฟ้องหรือสำนักงานคดีศาลสูงมีคำสั่งไม่อุทธรณ์ให้รับส่งสำนวนพร้อมกับคำสั่งเสนอผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติตามความในมาตรา ๑๔๕ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

๖. ในการดำเนินคดีแพ่งทั้งปวงที่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง ให้พนักงานอัยการสำนักงานคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศเท่านั้นเป็นผู้มีอำนาจหน้าที่ดำเนินคดีได้ เว้นแต่อัยการสูงสุดจะมีคำสั่งเป็นอย่างอื่น

ทั้งนี้ ให้พนักงานอัยการในต่างจังหวัดที่ได้รับเรื่องขอให้ดำเนินคดีแพ่งดังกล่าวส่งเรื่องต่อไปยังสำนักงานคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศโดยเร็ว แล้วรีบแจ้งให้ตัวความทราบ และมีหน้าที่ให้ความร่วมมือตามที่พนักงานอัยการสำนักงานคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศแจ้งขอให้ดำเนินการด้วย

ทั้งนี้ ตั้งแต่วันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๔๒ เป็นต้นไป

สั่ง ณ วันที่ ๒๘ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๒

(นายพันธ์ สุริยพร)

รองอัยการสูงสุด ปฏิบัติการแทน

อัยการสูงสุด

ที่ อส ๐๐๒๒.๒/ว ๑๕๕

สำนักงานอัยการสูงสุด

ถนนหน้าหีบเผย กรุงเทพฯ ๑๐๒๐๐

๒๔ เมษายน ๒๕๕๑

เรื่อง การดำเนินคดีอาญาซึ่งคณะกรรมการ ป.ป.ช. ส่งสำนวนให้อัยการสูงสุดพิจารณา

เรียน รองอัยการสูงสุด ผู้ตรวจราชการอัยการ อธิบดีอัยการฝ่าย อธิบดีอัยการเขต อัยการพิเศษฝ่าย
เลขานุการอัยการสูงสุด และอัยการจังหวัด

ด้วยปรากฏว่า สำนวนคดีที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ส่งให้อัยการสูงสุดพิจารณา และอัยการสูงสุด
ได้มีคำสั่งให้ดำเนินคดีอาญาฟ้องผู้ถูกกล่าวหาซึ่งศาลที่มีเขตอำนาจ แล้วส่งสำนวนให้อัยการจังหวัดยื่นฟ้อง
ผู้ถูกกล่าวหาต่อศาล เมื่อศาลชั้นต้นหรือศาลอุทธรณ์พิพากษา พนักงานอัยการผู้รับผิดชอบและอัยการจังหวัด
ได้มีความเห็นใน อ.ก.๑๔ เสนออัยการศาลสูง และอัยการศาลสูงได้สั่งไม่อุทธรณ์หรือไม่ฎีกาเสนอ
ผู้ว่าราชการจังหวัด ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๔๕ ซึ่งเป็นการปฏิบัติที่ไม่ถูกต้อง
และอาจเกิดผลเสียหายแก่คดีและทางราชการ เนื่องจากคดีอยู่ในอำนาจของอัยการสูงสุดที่จะพิจารณาสั่ง

สำนักงานอัยการสูงสุด จึงเห็นสมควรชักชวนความเข้าใจให้ทราบว่คดีที่คณะกรรมการ ป.ป.ช.
ส่งรายงาน เอกสาร และความเห็นให้อัยการสูงสุด เพื่อดำเนินคดีอาญาในศาลซึ่งมีเขตอำนาจพิจารณา
พิพากษาคดีนั้น เป็นอำนาจเฉพาะของอัยการสูงสุดที่จะพิจารณาสั่ง ไม่ว่าคดีจะอยู่ในชั้นอุทธรณ์หรือ
ฎีกา ทั้งนี้ ตามนัยมาตรา ๕๗ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและ
ปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ดังนั้น เมื่อศาลชั้นต้นหรือศาลอุทธรณ์พิพากษา จึงให้รีบส่งสำนวน
พร้อมความเห็นใน อ.ก.๑๔ เสนอต่ออัยการสูงสุดโดยเร็ว เพื่ออัยการสูงสุดจะได้พิจารณาสั่งและดำเนินการ
ต่อไปก่อนครบกำหนดระยะเวลาอุทธรณ์หรือฎีกา แล้วแต่กรณี

จึงเรียนมาเพื่อทราบและถือปฏิบัติโดยเคร่งครัด

ขอแสดงความนับถือ

(นายวิษุฒิ ห่อตระกูล)

รองอัยการสูงสุด ปฏิบัติการแทน

อัยการสูงสุด

สำนักงานคดีพิเศษ

โทร. ๐ ๒๕๑๕ ๔๗๕๔, ๐ ๒๕๑๕ ๔๗๖๔

โทรสาร ๐ ๒๕๑๕ ๔๗๕๕

ที่ อส(สฟปพ.) ๐๐๑๘/ว ๑๔๐

สำนักงานอัยการสูงสุด

ถนนรัชดาภิเษก กรุงเทพฯ ๑๐๕๐๐

๓๑ มีนาคม ๒๕๕๘

เรื่อง แนวทางปฏิบัติตามระเบียบสำนักงานอัยการสูงสุดว่าด้วยการดำเนินคดีอาญาของพนักงานอัยการ พ.ศ. ๒๕๕๗ ข้อ ๑๕๓ (การรายงานข้อบกพร่อง)

เรียน รองอัยการสูงสุด ผู้ตรวจราชการอัยการ อธิบดีอัยการฝ่าย อธิบดีอัยการเขต อัยการพิเศษฝ่าย เลขาธิการอัยการสูงสุด อัยการจังหวัด ผู้อำนวยการสถาบันกฎหมายอาญา และผู้อำนวยการสำนักงานอำนวยการ

ด้วยสำนักงานอัยการสูงสุดได้ตรวจพบว่า อัยการศาลสูงหลายแห่งยังสับสนเกี่ยวกับการรายงานข้อบกพร่อง และการแนะนำการปฏิบัติราชการตามระเบียบสำนักงานอัยการสูงสุดว่าด้วยการดำเนินคดีอาญาของพนักงานอัยการ พ.ศ. ๒๕๕๗ ข้อ ๑๕๓ (การรายงานข้อบกพร่อง) สำนักงานอัยการสูงสุด จึงขอชักชวนทำความเข้าใจเกี่ยวกับระเบียบดังกล่าว ดังนี้

การรายงานข้อบกพร่องของพนักงานอัยการประจำศาลชั้นต้นตามระเบียบสำนักงานอัยการสูงสุดว่าด้วยการดำเนินคดีอาญาของพนักงานอัยการ พ.ศ. ๒๕๕๗ ข้อ ๑๕๓ นั้น แบ่งข้อบกพร่องออกเป็น ๒ ระดับ คือ ข้อบกพร่องเล็กน้อยและข้อบกพร่องถึงขนาดที่จะเกิดความเสียหายและไม่อาจแก้ไขได้ ดังนั้น อัยการศาลสูงผู้มีหน้าที่ตรวจสอบการปฏิบัติงานของอัยการชั้นต้น จะต้องทำความเข้าใจตามลำดับชั้นจนถึงอธิบดีอัยการฝ่ายคดีศาลสูงหรืออธิบดีอัยการฝ่ายคดีศาลสูงเขต เว้นแต่กรณี อัยการพิเศษฝ่ายคดีศาลสูงหรืออัยการพิเศษฝ่ายคดีศาลสูงเขตเห็นว่าไม่สมควรแนะนำการปฏิบัติราชการ เห็นควรยุติก็เป็นอันยุติ ไม่ต้องเสนอความเห็นตามลำดับชั้นจนถึงอธิบดีอัยการฝ่ายคดีศาลสูงหรืออธิบดีอัยการฝ่ายคดีศาลสูงเขตเพื่อพิจารณา โดยความเห็นนั้นจะต้องเสนอด้วยว่าข้อบกพร่องที่ตรวจพบนั้นเป็นข้อบกพร่องเล็กน้อยหรือถึงขนาดที่จะเกิดความเสียหายและไม่อาจแก้ไขได้ เมื่ออธิบดีอัยการฝ่ายคดีศาลสูงหรืออธิบดีอัยการฝ่ายคดีศาลสูงเขตได้รับเรื่อง หากเห็นว่าเป็นข้อบกพร่องเล็กน้อย อธิบดีอัยการฝ่ายคดีศาลสูงหรืออธิบดีอัยการฝ่ายคดีศาลสูงเขต มีอำนาจแนะนำการปฏิบัติราชการไปได้เลย โดยต้องดำเนินการตามวรรคสามแห่งระเบียบสำนักงานอัยการสูงสุดว่าด้วยการดำเนินคดีอาญาของพนักงานอัยการ พ.ศ. ๒๕๕๗ ข้อ ๑๕๓ นี้ คืออธิบดีอัยการฝ่ายคดีศาลสูงหรืออธิบดีอัยการฝ่ายคดีศาลสูงเขต จะต้องแจ้งอธิบดีอัยการฝ่ายหรืออธิบดีอัยการเขต ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของพนักงานอัยการผู้ปฏิบัติบกพร่องเป็นผู้แนะนำการปฏิบัติราชการแก่พนักงานอัยการผู้นั้น ในกรณีนี้หากอธิบดีอัยการฝ่ายหรืออธิบดีอัยการเขตมีความเห็นเป็นอย่างอื่นต่างไปจากที่อธิบดีอัยการฝ่ายคดีศาลสูงหรือ

อธิบดีอัยการฝ่ายคดีศาลสูงเขต อธิบดีอัยการฝ่ายหรืออธิบดีอัยการเขตต้องรายงานสำนักอัยการสูงสุดเพื่อพิจารณา แต่หากเป็นกรณีที่อธิบดีอัยการฝ่ายคดีศาลสูงหรืออธิบดีอัยการฝ่ายคดีศาลสูงเขตเห็นว่าข้อบกพร่องนั้นมีไม่เล็กน้อยแต่ถึงขนาดที่จะเกิดความเสียหายและไม่อาจแก้ไขได้ กรณีเช่นนี้อธิบดีอัยการฝ่ายคดีศาลสูงหรืออธิบดีอัยการฝ่ายคดีศาลสูงเขต ไม่มีอำนาจแนะนำการปฏิบัติราชการด้วยตนเอง แต่อธิบดีอัยการฝ่ายคดีศาลสูงหรืออธิบดีอัยการฝ่ายคดีศาลสูงเขต จะต้องรายงานมายังสำนักงานอัยการสูงสุดเพื่อดำเนินการต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อทราบและถือปฏิบัติ

ขอแสดงความนับถือ

(นายลิขิต เพชรสว่าง)

รองอัยการสูงสุด ปฏิบัติราชการแทน
อัยการสูงสุด

สำนักงานวิชาการ

โทร. ๐-๒๕๔๑-๒๗๓๑-๕ ต่อ ๑๓๑๖

ด่วนมาก

ที่ อส (สฝคธ.)0003/ว 295

สำนักงานอัยการสูงสุด
ถนนหน้าหีบเพย กรุงเทพฯ 10200

25 กรกฎาคม 2548

เรื่อง แนวทางปฏิบัติกรณีอธิบดีอัยการฝ่ายหรืออธิบดีอัยการเขตแนะนำการปฏิบัติราชการแก่
พนักงานอัยการ

เรียน รองอัยการสูงสุด ผู้ตรวจราชการอัยการ อธิบดีอัยการฝ่าย อธิบดีอัยการเขต อัยการ
พิเศษฝ่าย เลขานุการอัยการสูงสุด ผู้อำนวยการสถาบันกฎหมายอาญา อัยการจังหวัด
และผู้อำนวยการสำนักงานอำนวยการ

สิ่งที่ส่งมาด้วย สำเนาหนังสือสำนักงานอัยการสูงสุด ที่ อส (สฝปพ.)0018/ว 140 ลงวันที่
31 มีนาคม 2548

ด้วยสำนักงานอัยการสูงสุดได้ตรวจพบว่า กรณีอธิบดีอัยการฝ่ายหรืออธิบดีอัยการเขต
ตรวจพบข้อบกพร่องในการปฏิบัติราชการของพนักงานอัยการและมีการแนะนำการปฏิบัติราชการ
แก่พนักงานอัยการ นั้น หลักเกณฑ์ในการแนะนำดังกล่าวยังมีได้เป็นในแนวทางเดียวกัน ดังนั้น
เพื่อให้การปฏิบัติราชการดังกล่าวสอดคล้องเป็นไปในแนวทางเดียวกัน สำนักงานอัยการสูงสุดจึง
เห็นควรกำหนดการปฏิบัติราชการไว้ดังนี้

1. กรณีที่อธิบดีอัยการฝ่ายหรืออธิบดีอัยการเขตตรวจพบข้อบกพร่องในการ
ปฏิบัติราชการของพนักงานอัยการและได้มีการแนะนำการปฏิบัติราชการแก่พนักงานอัยการตาม
อำนาจหน้าที่ แล้วให้รายงานสำนักงานอัยการสูงสุดเพื่อทราบ พร้อมส่งสำเนาหนังสือแนะนำการ
ปฏิบัติราชการไปที่สำนักงานคณะกรรมการอัยการ เพื่อเก็บเป็นข้อมูลต่อไป ทั้งนี้ โดยให้อธิบดี
อัยการฝ่ายหรืออธิบดีอัยการเขตที่ได้แนะนำการปฏิบัติราชการเป็นผู้รับผิดชอบการรายงานและส่ง
สำเนาหนังสือดังกล่าว

2. การแนะนำการปฏิบัติราชการให้เป็นไปในทำนองเดียวกับกรณีอัยการศาลสูงตาม
ระเบียบสำนักงานอัยการสูงสุดว่าด้วยการดำเนินคดีอาญาของพนักงานอัยการ พ.ศ. 2547 ข้อ
153 และหนังสือสำนักงานอัยการสูงสุด ที่ อส (สฝปพ.)0018/ว 140 ลงวันที่ 31 มีนาคม 2548

กล่าวคือหากเห็นว่า เป็นข้อบกพร่องเล็กน้อย อธิบดีอัยการฝ่ายหรืออธิบดีอัยการเขตมีอำนาจ
แนะนำการปฏิบัติราชการไปได้เลย หากพนักงานอัยการผู้ที่จะถูกแนะนำไปปฏิบัติราชการที่
สำนักงานอื่นให้อธิบดีอัยการฝ่ายหรืออธิบดีอัยการเขตแจ้งอธิบดีอัยการฝ่ายหรืออธิบดีอัยการเขตซึ่ง
เป็นผู้บังคับบัญชาของพนักงานอัยการผู้ปฏิบัติราชการบกพร่องเป็นผู้แนะนำการปฏิบัติราชการแก่
พนักงานอัยการผู้นั้นในกรณีนี้หากอธิบดีอัยการฝ่ายหรืออธิบดีอัยการเขตซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชามีความ
เห็นเป็นอย่างอื่นให้รายงานสำนักงานอัยการสูงสุดเพื่อพิจารณา หากอธิบดีอัยการฝ่ายหรืออธิบดี
อัยการเขตเห็นว่าข้อบกพร่องนั้นมิใช่เล็กน้อย แต่ถึงขนาดที่จะเกิดความเสียหายและไม่อาจแก้ไข
ได้ อธิบดีอัยการฝ่ายหรืออธิบดีอัยการเขตไม่มีอำนาจแนะนำการปฏิบัติราชการด้วยตนเอง ให้
รายงานไปยังสำนักงานอัยการสูงสุดเพื่อดำเนินการต่อไป

3. หนังสือการแนะนำการปฏิบัติราชการต้องประกอบด้วยข้อเท็จจริงโดยย่อ เหตุ
ของข้อบกพร่อง และคำแนะนำการปฏิบัติราชการ ทั้งนี้ เพื่อให้พนักงานอัยการผู้ที่ถูกแนะนำ
ตักเตือนได้ทราบข้อบกพร่องของตน

จึงเรียนมาเพื่อทราบและถือปฏิบัติ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) ทวีศักดิ์ วรรณพิรุณ

(นายทวีศักดิ์ วรรณพิรุณ)

รองอัยการสูงสุด ปฏิบัติราชการแทน
อัยการสูงสุด

สำนักงาน ก.อ.

โทร. 0 2222 8121 ต่อ 228

โทรสาร 0 2224 4713

<http://www.cmiss.ago.go.th>

E-mail : cmiss@ago.go.th

ที่ อส 0027 (ปพ)/ว 33

สำนักงานอัยการสูงสุด
ถนนหน้าหีบศพ กรุงเทพฯ 10200

4 กุมภาพันธ์ 2553

เรื่อง การปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานอัยการประจำศาลชั้นต้นและอัยการศาลสูง

เรียน รองอัยการสูงสุด ผู้ตรวจราชการอัยการ อธิบดีอัยการฝ่าย อธิบดีอัยการเขต อัยการพิเศษฝ่าย
เลขาธิการอัยการสูงสุด อัยการจังหวัด ผู้อำนวยการสำนักงานอำนวยการ ผู้อำนวยการ สำนักงานพัฒนา
ระบบบริหาร ผู้อำนวยการศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร และผู้อำนวยการสำนักฝึกอบรม

ด้วยสำนักงานอัยการสูงสุดตรวจพบว่า ในการดำเนินคดีชั้นศาลสูงพนักงานอัยการประจำศาลชั้นต้นและอัยการศาลสูงมิได้ปฏิบัติให้เป็นไปตามระเบียบสำนักงานอัยการสูงสุดว่าด้วยการดำเนินคดีอาญาของพนักงานอัยการ พ.ศ. 2547 ว่าด้วยการดำเนินคดีชั้นศาลสูงอย่างเคร่งครัดกรณีดังต่อไปนี้

(1) เมื่อพนักงานอัยการประจำศาลชั้นต้นได้ฟังคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลแล้วมิได้เสนอสำนวนพร้อมด้วยรายงานการคดีตามแบบ อ.ก.13 และความเห็นชั้นศาลพิจารณาตามแบบ อ.ก.14 ต่อหัวหน้าพนักงานอัยการเพื่อทำความเห็นและส่งสำนวนไปยังอัยการศาลสูงที่รับผิดชอบภายใน 7 วัน นับแต่วันฟังคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาล แต่ได้เสนอสำนวนพร้อมความเห็นดังกล่าวไปยังอัยการศาลสูงเมื่อพ้นระยะเวลาอุทธรณ์หรือฎีกาแล้ว เป็นเหตุให้ไม่อาจยื่นอุทธรณ์หรือฎีกาได้ทัน อันเป็นการไม่ปฏิบัติตามระเบียบสำนักงานอัยการสูงสุดว่าด้วยการดำเนินคดีอาญาของพนักงานอัยการ พ.ศ. 2547 ข้อ 138 ที่แก้ไขแล้ว และกรณีเมื่อพยานเบิกความกลับคำให้การชั้นสอบสวน พนักงานอัยการผู้ดำเนินคดีมิได้ให้พยานรับรองคำให้การชั้นสอบสวนส่งเป็นพยานต่อศาลและมิได้ถามพยานให้ได้ว่าความว่าข้อเท็จจริงใดเป็นข้อเท็จจริงที่ถูกต้อง ทั้งมิได้ทำบันทึกรายงานหัวหน้าพนักงานอัยการว่าสมควรจะดำเนินคดีกับพยานหรือไม่ อันเป็นการไม่ปฏิบัติตามระเบียบสำนักงานอัยการสูงสุดว่าด้วยการดำเนินคดีอาญาของพนักงานอัยการ พ.ศ. 2547 ข้อ 116 ทำให้เกิดความเสียหาย

(2) เมื่ออัยการศาลสูงตรวจพบข้อบกพร่องในการดำเนินคดีของพนักงานอัยการประจำศาลชั้นต้นแล้วไม่รายงานข้อบกพร่องให้ผู้บังคับบัญชาทราบตามลำดับชั้นตามระเบียบสำนักงานอัยการสูงสุดว่าด้วยการดำเนินคดีอาญาของพนักงานอัยการ พ.ศ. 2547 ข้อ 130, 135 และ 153 ที่แก้ไขแล้ว

(3) การดำเนินคดี

(3) การดำเนินคดีชั้นศาลสูงตามระเบียบของสำนักงานอัยการสูงสุดดังกล่าวได้กำหนดไว้ เพื่อให้การดำเนินคดีของพนักงานอัยการเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพมิให้เกิดความเสียหายแก่ราชการและสำนักงานอัยการสูงสุด และเพื่อให้พนักงานอัยการประจำศาลชั้นต้นได้ตระหนักถึงหน้าที่และความรับผิดชอบในการดำเนินคดีของตนจะได้ใช้ความระมัดระวังเอาใจใส่ในการปฏิบัติงาน รวมทั้งกำหนดให้อัยการศาลสูงมีเอกภาพในการตรวจสอบการปฏิบัติงานของพนักงานอัยการประจำศาลชั้นต้นอันเป็นการกระจายอำนาจและการดำเนินคดีภายใต้การควบคุม กำกับ ดูแล และประเมินผลของอธิบดีอัยการฝ่ายคดีศาลสูง และอธิบดีอัยการคดีศาลสูงเขต

ดังนั้น สำนักงานอัยการสูงสุดจึงกำชับให้พนักงานอัยการประจำศาลชั้นต้นและอัยการศาลสูงได้ปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวด้วยความระมัดระวังและดำเนินการให้เป็นไปตามระเบียบสำนักงานอัยการสูงสุดว่าด้วยการดำเนินคดีอาญาของพนักงานอัยการ พ.ศ. 2547 ในการดำเนินคดีชั้นศาลสูงอย่างเคร่งครัดต่อไปด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(นายอนุชาติ คงมาลัย)

รองอัยการสูงสุด ปฏิบัติราชการแทน
อัยการสูงสุด

สำนักงานวิชาการ

โทร. 0-2515-4142

โทรสาร. 0-2515-4141

E-mail: eva@ago.go.th

ที่ อส(สฝปผ.) 0018/ว 509

สำนักงานอัยการสูงสุด

ถนนหน้าหีบศพ พระนคร กรุงเทพฯ 10200

23 ธันวาคม 2546

เรื่อง การเขียนคำฟ้องอุทธรณ์ฎีกาให้ชอบด้วยกฎหมาย

เรียน รองอัยการสูงสุด อธิบดีอัยการฝ่าย อธิบดีอัยการเขต อัยการพิเศษฝ่าย เลขานุการอัยการสูงสุด อัยการจังหวัด ผู้อำนวยการสถาบันกฎหมายอาญา และผู้อำนวยการสำนักงานอำนวยการ

สิ่งที่ส่งมาด้วย สำเนาคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 8547/2544

ด้วยศาลฎีกาได้มีคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 8547/2544 คดีระหว่าง พนักงานอัยการจังหวัดอุทัยธานี โจทก์ นายเล็ก เนมี จำเลย เรื่อง ความผิดต่อพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ ศาลฎีกาพิพากษายกฎีกาโจทก์ โดยเห็นว่าฎีกาของโจทก์เป็นฎีกาที่ไม่ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 216 ด้วยเหตุผลว่าศาลอุทธรณ์ยกฟ้องโจทก์เพราะเห็นว่าประจักษ์พยานโจทก์เบิกความมีข้อพิรุธสงสัย เห็นควรยกประโยชน์แห่งความสงสัยให้แก่จำเลย โจทก์ฎีกา แต่ฎีกาของโจทก์กล่าวแต่เพียงว่าโจทก์ยังไม่เห็นฟ้องด้วยกับคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ จึงขอฎีกาคัดค้านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ต่อศาลฎีกา มีข้อความดังกล่าวต่อไปนี้ จากนั้น โจทก์คัดลอกคำวินิจฉัยของศาลชั้นต้นชนิดคำต่อคำตั้งแต่ต้นจนจบ แล้วฎีกาว่าด้วยเหตุผลดังที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น ขอศาลฎีกาได้โปรดพิจารณาพิพากษากลับคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ โดยพิพากษาลงโทษจำเลยตามคำพิพากษาของศาลชั้นต้น โดยโจทก์มิได้หยิบยกคำวินิจฉัยข้อเท็จจริงของศาลอุทธรณ์ชั้นต้นโต้แย้งคัดค้านว่าไม่มีข้อพิรุธ ไม่มีข้อควรสงสัยโดยอ้างเหตุผลของโจทก์มาประกอบไว้เลย ถ้าฟังคำวินิจฉัยของศาลชั้นต้นซึ่งโจทก์คัดลอกมาในฎีกา ศาลฎีกาเห็นว่าไม่มีข้อความตอนใดที่อาจถือเป็นข้อโต้แย้งคัดค้านคำวินิจฉัยของศาลอุทธรณ์ได้ รายละเอียดปรากฏตามสำเนาคำพิพากษาศาลฎีกาที่ส่งมาพร้อมกับหนังสือนี้

สำนักงานอัยการสูงสุด ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าคำฟ้องฎีกาของโจทก์ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ดังเหตุผลที่ศาลฎีกาได้วินิจฉัยแล้ว ซึ่งทำให้เกิดความเสียหายแก่ทางราชการ ฉะนั้น เพื่อมิให้เกิดความเสียหายเช่นนี้ขึ้นอีก จึงขอกำชับให้พนักงานอัยการพึงใช้ความระมัดระวังในการเขียนคำฟ้องอุทธรณ์และฎีกาให้ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 193 และ มาตรา 216 โดยระบุข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายขึ้นโต้แย้งคัดค้านคำพิพากษาของศาลชั้นต้นหรือศาลอุทธรณ์ให้ครบถ้วน พร้อมเหตุผลประกอบคำฟ้องอุทธรณ์หรือฎีกาด้วย

จึงเรียนมาเพื่อทราบและถือปฏิบัติต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

(นายจิตต์ พรไชยา)

รองอัยการสูงสุด ปฏิบัติราชการแทน
อัยการสูงสุด

สำนักงานอัยการพิเศษฝ่ายประเมินผล

โทร. 02 541 2858

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ที่ 8547/2544

ศาลฎีกา

วันที่ 21 เดือน พฤศจิกายน พุทธศักราช 2544

ความอาญา

พนักงานอัยการจังหวัดอุทัยธานี

โจทก์

ระหว่าง

นายเล็ก เนมี

จำเลย

เรื่อง ความผิดต่อพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ

โจทก์

ฎีกาคัดค้าน

คำพิพากษา

ศาลอุทธรณ์ภาค 6

ลงวันที่ 11 เดือน ตุลาคม

พุทธศักราช 2543

ศาลฎีกา

รับวันที่ 2 เดือน กุมภาพันธ์

พุทธศักราช 2544

โจทก์ฟ้องว่า เมื่อวันที่ 24 พฤศจิกายน 2541 เวลากลางวัน จำเลยมีเมทแอมเฟตามีน อันเป็นยาเสพติดให้โทษในประเภท 1 จำนวน 2 เม็ด น้ำหนัก 0.17 กรัม ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย และจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนดังกล่าวให้ผู้ล่อซื้อในราคา 160 บาท เหตุเกิดที่ตำบลหนองนางนวล อำเภอหนองฉาง จังหวัดอุทัยธานี เจ้าพนักงานจับจำเลยพร้อมยึดเมทแอมเฟตามีนและธนบัตรที่ใช้ล่อซื้อดังกล่าวเป็นของกลาง เมทแอมเฟตามีนของกลางหมดไปในการตรวจพิสูจน์ ขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 4, 7, 8, 15, 66, 67 และคตินธนบัตรที่ใช้ล่อซื้อของกลางแก่เจ้าของ

จำเลยให้การปฏิเสธ

ศาลชั้นต้นพิจารณาแล้วพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 15 วรรคหนึ่ง, 66 วรรคหนึ่ง จำคุก 5 ปี คตินธนบัตรที่ใช้ล่อซื้อของกลางแก่เจ้าของ

จำเลยอุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์ภาค 6 พิพากษากลับ ให้ยกฟ้อง ให้คตินธนบัตรที่ใช้ล่อซื้อของกลางแก่เจ้าของ

โจทก์ฎีกา

ศาลฎีกาตรวจสำนวนประชุมศึกษาแล้ว เห็นว่า ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 216 วรรคหนึ่ง ฎีกาต้องมีลักษณะคัดค้านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ซึ่งจะต้องอ้างเหตุว่าการที่ศาลอุทธรณ์รับฟังหรือไม่รับฟังข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมายนั้นชอบหรือไม่ชอบเพราะเหตุใด ควรรับฟังข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมาย

อย่างไร คดีนี้ ศาลอุทธรณ์ภาค 6 พิพากษายกฟ้องโดยวินิจฉัยข้อเท็จจริงว่า นายคาบตำรวจ อำนวย บุญวรรณ พยาน โจทก์เบิกความขัดกับบันทึกการตรวจค้นและจับกุมเอกสารหมายเลข 4 โดยนายคาบตำรวจอำนวยเบิกความว่า เห็นจำเลยกับสายลับส่งสิ่งของให้กันบริเวณห้างนาจำเลยแต่เอกสารหมายเลข 4 ระบุว่าเหตุเกิดที่บ้านจำเลยเลขที่ 5 หมู่ที่ 4 ตำบลหนองนางนวล อำเภอหนองฉาง จังหวัดอุทัยธานี ซึ่งอยู่ห่างจากจำเลยประมาณ 400 เมตร ประการหนึ่ง นายคาบตำรวจ อำนวย เบิกความว่าพยานให้การต่อพนักงานสอบสวนถึงพฤติการณ์ในรายละเอียดเกี่ยวกับ จุดที่พยานชุ่มดูการล่อซื้อ และการซื้อขายเมทแอมเฟตามีนระหว่างจำเลยกับสายลับ แต่ไม่ปรากฏว่าพนักงานสอบสวนได้นำนายคาบตำรวจ อำนวย ไปชี้ที่เกิดเหตุและทำแผนที่ที่เกิดเหตุเพื่อแสดงให้เห็นสภาพสถานที่เกิดเหตุว่าเป็นอย่างไร นายคาบตำรวจ อำนวย ชุ่มดูอย่างไร และเห็นจำเลยในลักษณะใด ประการหนึ่ง และพยานนายคาบตำรวจ อำนวย เห็นจำเลยขายเมทแอมเฟตามีนให้แก่สายลับที่ห้างนาจริง เมื่อสายลับนำเมทแอมเฟตามีนไปมอบให้แล้ว เจ้าพนักงานตำรวจก็นำกำลังไปที่ห้างนาที่เกิดเหตุเพื่อจับจำเลยทันที ไม่มีเหตุผลที่เจ้าพนักงานตำรวจจะไปค้นบ้านจำเลยเพราะมิใช่สถานที่เกิดเหตุ และเจ้าพนักงานตำรวจก็ทราบดีว่าขณะนั้นจำเลยอยู่ที่ห้างนา อีกประการหนึ่ง เหตุทั้งสามประการดังกล่าวทำให้คำเบิกความของนายคาบตำรวจ อำนวย ประจักษ์พยานโจทก์ซึ่งอ้างว่าเห็นจำเลยจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนมีข้อพิรุธสงสัย ศาลอุทธรณ์ภาค 6 เห็นควรยก ประโยชน์แห่งความสงสัยให้แก่จำเลย แต่ฎีกาของโจทก์ในข้อ 2 กล่าวว่า โจทก์ยังไม่เห็นฟ้องด้วยกับคำพิพากษา ศาลอุทธรณ์ (ที่ถูกศาลอุทธรณ์ภาค 6) จึงขอฎีกาคัดค้านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ (ที่ถูกศาลอุทธรณ์ภาค 6) ต่อศาลฎีกา ข้อความดังกล่าวต่อไปนี้ ต่อจากนั้น โจทก์คัดลอกคำวินิจฉัยของศาลชั้นต้นชนิด คำต่อคำตั้งแต่ต้นจนจบ แล้วขึ้นฎีกา ข้อ 3 ว่า ด้วยเหตุผลดังกล่าวที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้นของศาลฎีกาได้โปรดพิจารณาพิพากษากลับคำพิพากษา ศาลอุทธรณ์ (ที่ถูกศาลอุทธรณ์ภาค 6) โดยพิพากษาลงโทษจำเลยตามคำพิพากษาของศาลชั้นต้นต่อไป ฎีกาของ โจทก์มิได้หยิบยกคำวินิจฉัยข้อเท็จจริงของศาลอุทธรณ์ภาค 6 ทั้งสามประการดังกล่าวข้างต้นโต้แย้งคัดค้านว่าไม่มี ข้อพิรุธ ไม่มีข้อควรสงสัย โดยอ้างเหตุผลของโจทก์มาประกอบไว้เลย ถ้าฟังคำวินิจฉัยของศาลชั้นต้นซึ่งโจทก์ คัดลอกมาในฎีกาดังกล่าว ศาลฎีกาเห็นว่า ไม่มีข้อความตอนใดที่อาจถือเป็นข้อโต้แย้งคัดค้านคำวินิจฉัยของ ศาลอุทธรณ์ภาค 6 ได้ ทั้งที่โจทก์ผู้ฎีกาก็เป็นพนักงานอัยการซึ่งมีความรอบรู้ในวิธีพิจารณาความเป็นอยู่อย่างดี อยู่แล้ว ฎีกาของโจทก์จึงเป็นฎีกาที่ไม่ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 216 ดังกล่าว ข้างต้น ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย

พิพากษายกฎีกาโจทก์

ที่ มท ๑๒๐๓/ว ๘๘

กรมอัยการ

ถนนหน้าหีบศพ กท. ๑๐๒๐๐

๔ กันยายน ๒๕๒๘

เรื่อง การดำเนินคดีกรณีที่ศาลพิพากษายกฟ้องโจทก์ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา
มาตรา ๑๕๘ (๕)

เรียน รองอธิบดี อัยการพิเศษฝ่าย อัยการพิเศษประจำเขต อัยการฎีกาเขต อัยการอุทธรณ์
อัยการจังหวัด เลขานุการ ก.อ. เลขานุการกรม และผู้อำนวยการ สกช.

อ้างถึง หนังสือกรมอัยการที่ มท ๑๒๐๓/ว ๑๐๓ ลงวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๒๗ เรื่อง การตรวจ
สำนวนคดี

ตามหนังสือที่อ้างถึง กรมอัยการได้แจ้งให้พนักงานอัยการและเจ้าหน้าที่ธุรการของ
ที่ทำการอัยการถือปฏิบัติ โดยให้ตรวจสำนวนคดีก่อนยื่นฟ้องภายหลังยื่นฟ้อง และระหว่างสืบพยาน
ชั้นศาล ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

กรมอัยการได้ตรวจพบว่า การดำเนินคดีอาญา หมายเลขดำที่ ๑๔๖๐๘/๒๕๒๓
คดีอาญาหมายเลขแดงที่ ๑๔๖๗๗/๒๕๒๓ ของศาลอาญา ระหว่าง พนักงานอัยการ กรมอัยการ โจทก์
นายน้อย วงศ์พานิช จำเลย ฐานมียาเสพติดให้โทษ (เฮโรอีน) ไว้ในความครอบครองเพื่อจำหน่าย
และจำหน่ายโดยฝ่าฝืนกฎหมาย ได้พิมพ์คำฟ้องตกสถานที่ที่เกิดเหตุ โดยพนักงานอัยการกับเจ้าหน้าที่
ธุรการมิได้ตรวจคำฟ้องอย่างละเอียดรอบคอบก่อนยื่นฟ้องและภายหลังยื่นฟ้อง และระหว่างพิจารณา
สืบพยานชั้นศาล เป็นเหตุให้ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง โดยให้เหตุผลว่า คำฟ้องของโจทก์คดีนี้มีได้ระบุ
รายละเอียดเกี่ยวกับสถานที่ซึ่งเกิดการกระทำความผิดนั้น ๆ ในคำฟ้อง จึงเป็นฟ้องที่ไม่สมบูรณ์ ตามประมวล
กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๕๘ (๕)

โจทก์ไม่อุทธรณ์ คดีถึงที่สุด

ต่อมาโจทก์ได้ยื่นฟ้องจำเลยใหม่ตามคดีอาญาหมายเลขดำที่ ๑๖๐๓๐/๒๕๒๓ คดีอาญาหมายเลขแดงที่ ๑๕๕๕๗/๒๕๒๓ ของศาลอาญา ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง โดยให้เหตุผลว่า คำฟ้องของโจทก์ในคดีก่อนไม่ได้บรรยายละเอียดเกี่ยวกับสถานที่เกิดการกระทำนั้นๆ อันเป็นสาระสำคัญที่โจทก์ต้องกล่าวในฟ้อง จึงเป็นฟ้องที่ไม่สมบูรณ์ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๕๘ (๕) โจทก์มาฟ้องใหม่เป็นคดีนี้ จึงเป็นฟ้องซ้ำ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๓๕ (๔)

โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน โจทก์ไม่ฎีกา คดีถึงที่สุด

กรมอัยการพิจารณาแล้วเห็นว่า กรณีที่โจทก์เขียนคำฟ้องไม่ถูกต้องตามรูปแบบคำฟ้อง ที่มาตรา ๑๕๘ บัญญัติไว้ เช่น ไม่ลงชื่อโจทก์ เขียนหรือพิมพ์ชื่อจำเลยผิด ไม่ได้บรรยายละเอียด วันเวลาสถานที่เกิดเหตุ ฯลฯ ถือได้ว่าเป็นความผิดพลาดทางเทคนิค (Technical Error) ความผิดพลาดเช่นนี้ย่อมเกิดขึ้นได้เสมอในการปฏิบัติงานทั่วไป และเป็นเรื่องที่สามารถแก้ไขได้ ดังจะเห็นได้ว่า กรณีคำพิพากษาศาลก็อาจมีการเขียนหรือพิมพ์ผิดพลาดได้เช่นกัน ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๕๐ จึงบัญญัติว่า “ห้ามมิให้แก้ไขคำพิพากษาหรือคำสั่งซึ่งอ่านแล้ว นอกจากแก้ถ้อยคำที่เขียนหรือพิมพ์ผิดพลาด”

สำหรับการเขียนฟ้องของพนักงานอัยการก็อาจมีการเขียนหรือพิมพ์ผิดพลาดได้เช่นกัน ดังจะเห็นได้จากมาตรา ๑๖๑ บัญญัติว่า ถ้าฟ้องไม่ถูกต้องตามกฎหมายให้ศาลสั่งโจทก์แก้ฟ้องให้ถูกต้องหรือยกฟ้อง หรือไม่ประทับฟ้อง

นอกจากนั้น มาตรา ๑๖๓ ยังบัญญัติขอมให้มีการขอแก้หรือเพิ่มเติมฟ้องได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง มาตรา ๑๖๔ บัญญัติว่า การแก้ฐานความผิดหรือรายละเอียด ซึ่งต้องแสดงในฟ้อง การเพิ่มเติมฐานความผิดหรือรายละเอียดซึ่งมิได้กล่าว ไม่ว่าจะทำเช่นนี้ในระยะใด ระหว่างพิจารณาในศาลชั้นต้น มิให้ถือว่าทำให้จำเลยเสียเปรียบ เว้นแต่จำเลยได้ลงข้อต่อสู้ในข้อที่ผิดหรือที่มีได้กล่าวไว้ นั้น

อนึ่ง เมื่อพิจารณา มาตรา ๑๕๒ ซึ่งห้ามมิให้ศาลพิพากษาหรือสั่งเกินคำขอหรือที่มีได้กล่าวในฟ้อง กรณีข้อเท็จจริงตามที่ปรากฏในการพิจารณาแตกต่างกับข้อเท็จจริงที่กล่าวในฟ้อง ให้ศาลยกฟ้องคดีนั้น เว้นแต่ข้อแตกต่างนั้นมีสาระสำคัญ และจำเลยมิได้ลงต่อสู้

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง มาตรา ๑๕๒ วรรคสาม บัญญัติว่า ในกรณีข้อแตกต่างนั้น เป็นเพียงรายละเอียด เช่น เกี่ยวกับเวลาหรือสถานที่กระทำความผิด ฯลฯ มิให้ถือว่า ต่างกันในข้อสาระสำคัญ เว้นแต่จะปรากฏแก่ศาลว่า การที่ฟ้องผิดไปเป็นเหตุให้จำเลยหลงต่อสู้

ดังนั้น กล่าวโดยสรุป จึงเห็นว่ากรณีที่โจทก์เขียนหรือพิมพ์ฟ้องขาดตกบกพร่อง เช่น ไม่ได้ระบุวันเวลา สถานที่เกิดเหตุ โดยจำเลยไม่ได้หลงต่อสู้ (เพราะจำเลยย่อมไม่ทราบอยู่ดีว่าโจทก์กล่าวหาว่าจำเลยกระทำความผิดวันเวลาสถานที่ใด) และศาลพิพากษายกฟ้องโจทก์ เนื่องจากเหตุฟ้องบกพร่อง จึงไม่ใช่เรื่องที่ศาลได้พิพากษาในความคิดที่โจทก์ฟ้องตามมาตรา ๑๘๕ แต่อย่างไร โจทก์ย่อมมีสิทธิฟ้องจำเลยได้อีก ไม่ต้องห้ามตามมาตรา ๓๕ (๔) แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

คำพิพากษาฎีกาที่สามารถเทียบเคียงกับเรื่องนี้คือ คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๕๕๐/๒๕๒๔ คดีระหว่างพนักงานอัยการประจำศาลแขวงพระนครศรีอยุธยา โจทก์ นางสมศรี จันทร์แจ่ม จำเลย เรื่อง ยักยอก ซึ่งศาลฎีกาพิพากษายกคำพิพากษาของศาลอุทธรณ์ และคำสั่งของศาลชั้นต้น ให้ประทับฟ้องไว้พิจารณาต่อไป โดยศาลฎีกาให้เหตุผลว่า ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ ๓๓๐/๒๕๒๓ (คดีเดิม) ศาลแขวงพระนครศรีอยุธยา พิพากษายกฟ้องโจทก์ โดยเห็นว่า ฟ้องโจทก์เคลือบคลุม บรรยายรายละเอียดเกี่ยวกับเวลาซึ่งเกิดการกระทำความผิดในอนาคต ไม่พอที่จะทำให้จำเลยเข้าใจข้อหาได้ดี ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๕๘ (๕) ศาลชั้นต้นไม่ได้ยกฟ้อง เพราะเห็นว่า จำเลยมิได้กระทำความผิด หรือการกระทำของจำเลยไม่เป็นความผิด หรือคดีขาดอายุความแล้ว หรือมีเหตุตามกฎหมายที่จำเลยไม่ควรถูกปรับโทษตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๘๕ ดังนั้น ในคดีก่อนจึงยังไม่มีคำพิพากษาเสร็จเด็ดขาดในความคิดซึ่งได้ฟ้องโจทก์จึงมีสิทธิฟ้องจำเลยได้ ไม่ต้องห้ามตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๓๕ (๔) ที่ศาลล่างทั้งสองไม่ประทับฟ้องโจทก์ ด้วยเหตุนี้ไม่ต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกา

กรมอัยการเห็นว่า เมื่อพิจารณาจากตัวบทกฎหมายและแนวคำพิพากษาฎีกาดังกล่าวข้างต้นแล้ว ในกรณีที่ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้องเพราะเหตุดังกล่าว พนักงานอัยการควรอุทธรณ์ฎีกาให้ถึงที่สุด เพื่อให้ศาลสูงได้วินิจฉัยข้อกฎหมายดังกล่าวเป็นบรรทัดฐาน ทั้งนี้เพราะเรื่องดังกล่าวมีความเกี่ยวข้องอย่างสำคัญยิ่งต่อการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานอัยการ ทั้งนี้เพื่อให้ผู้กระทำผิดถูกลงโทษตามกฎหมาย อันจะทำให้เกิดความสงบเรียบร้อยในสังคมและประเทศชาติสืบไป รวมทั้งเป็นการพัฒนาแนวความคิดทางกฎหมายให้สอดคล้องกับความเปลี่ยนแปลงของสังคม ซึ่งจะช่วยให้การอำนวยความยุติธรรมแก่ประชาชนมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

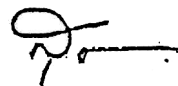
ดังนั้น กรมอัยการจึงแจ้งแนวทางปฏิบัติให้ทราบทั่วกันดังต่อไปนี้ คือ

การดำเนินคดีชั้น “กระบวนการพิจารณา” นั้น ในกรณีที่ศาลนัดสืบพยานโจทก์ แล้วต่อมาศาลได้สั่งงดสืบพยานดังกล่าว แล้วให้รอฟังคำพิพากษา ให้พนักงานอัยการผู้ดำเนินคดีรีบตรวจคำฟ้องด้วยว่า มีสิ่งใดขาดตกบกพร่องอย่างใดหรือไม่ หากพบความบกพร่อง เช่น ฟ้องมิได้ลงลายมือชื่อโจทก์ หรือมิได้ระบุรายละเอียดเกี่ยวกับเวลาและสถานที่ซึ่งเกิดการกระทำนั้น ๆ ฯลฯ พนักงานอัยการก็จะได้แก้ไขได้ทันท่วงทีก่อนมีคำพิพากษา

ในกรณีที่ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง เนื่องจากฟ้องโจทก์ไม่สมบูรณ์ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๕๘ (๕) นั้น ให้พนักงานอัยการยุติคดีนั้นเสีย ไม่อุทธรณ์ฎีกาต่อไป แล้วยื่นฟ้องเป็นคดีใหม่ในวันนั้น หรือโดยเร็วที่สุดเท่าที่สามารถกระทำได้ และยื่นคำแถลงให้รวมสำนวนคดีก่อนไว้ในคดีหลังด้วย หากศาลชั้นต้นไม่ประทับฟ้อง ให้อุทธรณ์ฎีกาต่อไปจนคดีถึงที่สุด

จึงเรียนมาเพื่อทราบและถือปฏิบัติโดยทั่วกัน

ขอแสดงความนับถือ

(นายสุจินต์ ทิมสุวรรณ)

อธิบดีกรมอัยการ

ที่ อส ๐๐๑๘/ว ๖๗

สำนักงานอัยการสูงสุด

ถนนหน้าหีบศพ กรุงเทพฯ ๑๐๒๐๐

๑๑ สิงหาคม ๒๕๖๖

เรื่อง ขออนุญาตถอนฟ้องคดีอาญาเพื่อไปดำเนินคดียังศาลที่มีอำนาจ

เรียน รองอัยการสูงสุด อัยการพิเศษฝ่าย อัยการพิเศษประจำเขต อัยการฎีกาเขต
อัยการอุทธรณ์จังหวัด อัยการจังหวัดสิ่งที่ส่งมาด้วย (๑) สำเนาหนังสือกรมอัยการ ที่ มท ๑๐๐๒/๖๓๕ ลงวันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๖๕
(๒) สำเนาคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๕๕๓/๒๕๖๓

ด้วยปรากฏว่าพนักงานอัยการประจำศาลแขวงได้ถอนฟ้องในคดีที่ยื่นฟ้องจำเลยไว้ในฐานประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับอันตรายสาหัส อันเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๐๐ แล้วต่อมาระหว่างพิจารณา ผู้เสียหายได้ถึงแก่ความตาย

สำนักงานอัยการสูงสุดได้พิจารณาแล้วเห็นว่า การปฏิบัติดังกล่าวของพนักงานอัยการประจำศาลแขวงอาจเกิดเสียหายแก่คดีได้ สำนักงานอัยการสูงสุดจึงเห็นควรขอความร่วมมือจากกรณีดังกล่าวพนักงานอัยการจะต้องยื่นคำร้องขอแก้ไขเพิ่มเติมฟ้องให้เป็นคดีเกินอำนาจศาลแขวงเพื่อศาลแขวงจะได้สั่งจำหน่ายคดี และให้โจทก์นำคดีไปฟ้องยังศาลที่มีอำนาจพิจารณาพิพากษาต่อไป ทั้งนี้ ตามนัยหนังสือกรมอัยการ และแนวนำพิพากษาศาลฎีกาที่ได้แนบมาพร้อมหนังสือนี้

จึงเรียนมาเพื่อทราบและถือปฏิบัติร่วมกัน

ขอแสดงความนับถือ

(นายโกเมน ภัทรภิรมย์)

อัยการสูงสุด

ที่ มท ๑๐๐๒/๖๓๕

กรมอัยการ

๑๕ มกราคม ๒๕๒๕

เรื่อง ขออนุญาตถอนฟ้องคดีอาญาเพื่อไปดำเนินคดียังศาลที่มีอำนาจ

เรียน หัวหน้าพนักงานอัยการกองคดีแขวงพระนครใต้

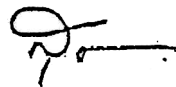
อ้างถึง หนังสือของท่าน ที่ มท ๑๐๐๓/๒๕๑๘ ลงวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๒๔

สิ่งที่ส่งมาด้วย สำนวนการสอบสวน เรื่องนายสงวน เลิศโวหาร กับพวก ผู้ต้องหา รวม ๑ สำนวน

ตามหนังสือที่อ้างถึง แจ้งว่า พนักงานอัยการศาลแขวงพระนครใต้ได้เป็นโจทก์ยื่นฟ้องนายสงวน เลิศโวหาร กับพวก จำเลย ข้อหาขบถโดยประมาทเป็นเหตุให้ชนรผู้อื่นเสียหาย และมีผู้ได้รับอันตรายแก่กายถึงสาหัส ตามคดีอาญาหมายเลขดำที่ ๑๒๒๖๒/๒๕๒๔ ซึ่งได้สืบพยานโจทก์เสร็จสิ้นแล้วศาลนัดสืบพยานจำเลยในวันที่ ๑๔ ธันวาคม ๒๕๒๔ ต่อมาปรากฏว่า ผู้เสียหายในคดีนี้ได้ถึงแก่ความตาย โดยนายแพทย์ผู้รักษาพยาบาลยืนยันว่า ตายเนื่องจากบาดเจ็บที่สมอง ซึ่งเกิดจากรถชนกัน คดีจึงเกินอำนาจพิจารณาและพิพากษาของศาลแขวงพระนครใต้ จึงขออนุญาตถอนฟ้องคดีนี้เพื่อนำไปฟ้องยังศาลที่มีอำนาจ นั้น

ข้าพเจ้าได้พิจารณาแล้วเห็นว่า การถอนฟ้องคดีเพื่อจะนำคดีไปฟ้องใหม่ยังศาลที่มีอำนาจตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๓๒ มิได้บัญญัติยกเว้นไว้ว่าให้กระทำได้ คงมีแต่แนวคำวินิจฉัยของศาลฎีกาซึ่งมีข้อเท็จจริงแต่ละเรื่องไม่เหมือนกัน และยังไม่เป็นบรรทัดฐานที่แน่นอน การถอนฟ้องจึงไม่พึงกระทำ สำหรับคดีนี้ให้แก้ไขเพิ่มเติมฟ้องให้เป็นคดีเกินอำนาจศาลแขวงเพื่อให้ศาลแขวงพิพากษายกฟ้อง และฟ้องใหม่ยังศาลที่มีอำนาจ ถ้าศาลไม่อนุญาตให้แก้ไขเพิ่มเติมฟ้องก็ให้คัดค้านคำสั่งศาลไว้เพื่อใช้สิทธิในการอุทธรณ์ - ฎีกาต่อไป

ขอแสดงความนับถืออย่างสูง

(นายสุจินต์ ทิมสุวรรณ)

อธิบดีกรมอัยการ

ที่ อส0003(นพ) 374

สำนักงานอัยการสูงสุด

ถนนหน้าทับเลข กรุงเทพฯ 10200

26 ตุลาคม 2550

เรื่อง แนวทางปฏิบัติในการสั่งคดีที่ขาดอุทธรณ์หรือฎีกา

เรียน รองอัยการสูงสุด ผู้ตรวจราชการอัยการ อธิบดีอัยการฝ่าย อธิบดีอัยการเขต อัยการพิเศษฝ่าย
เลขาธิการอัยการสูงสุด อัยการจังหวัด ผู้อำนวยการสำนักงานอำนวยการ ผู้อำนวยการสำนักงาน
พัฒนาระบบบริหาร ผู้อำนวยการศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร และ ผู้อำนวยการ
สำนักฝึกอบรม

ด้วยปรากฏว่าในกรณีที่พนักงานอัยการไม่สามารถยื่นอุทธรณ์หรือฎีกาได้เพราะเหตุ
ที่ล่วงเลยกำหนดเวลาตามกฎหมาย ในการปฏิบัติของพนักงานอัยการในกรณีดังกล่าวยังมีความเห็น
และคำสั่งไม่เป็นไปในแนวทางเดียวกัน โดยเห็นว่าควรสั่งยุติการดำเนินคดีส่วนหนึ่ง และอีกส่วนหนึ่ง
เห็นว่าควรสั่งไม่อุทธรณ์หรือไม่ฎีกาแล้วแต่กรณี

สำนักงานอัยการสูงสุดพิจารณาแล้วเห็นว่า กรณีที่พนักงานอัยการไม่สามารถยื่นอุทธรณ์
หรือฎีกาได้เพราะเหตุที่ล่วงเลยกำหนดเวลาตามกฎหมาย พนักงานอัยการต้องออกคำสั่งไม่อุทธรณ์
หรือไม่ฎีกาแล้วแต่กรณีตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 145 ไม่อาจออกคำสั่ง
ยุติการดำเนินคดีได้เพราะไม่เข้าเงื่อนไขการระงับคดีตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา
มาตรา 39

จึงเรียนมาเพื่อทราบและถือปฏิบัติต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

(นายจตุสิงห์ วสันตสิงห์)

รองอัยการสูงสุด ปฏิบัติราชการแทน
อัยการสูงสุด

สำนักงาน ก.อ.

โทร. 0-2222-8121 ต่อ 326

โทรสาร 0-2221-5193

IP Phone : 210251 , 210252

E-mail : planning@ago.go.th

ที่ มท 1203/ว 27

กรมอัยการ

ถนนหน้าหีบเพชร กรุงเทพฯ 10200

28 มีนาคม 2532

เรื่อง การฟังคำพิพากษาหรือคำสั่งศาลอุทธรณ์และศาลฎีกาในคดีอาญา

เรียน รองอธิบดี อัยการพิเศษฝ่าย อัยการพิเศษประจำเขต อัยการฎีกาเขต อัยการอุทธรณ์ อัยการจังหวัด
เลขาธิการ ก.อ. และเลขาธิการกรม

เนื่องด้วยปรากฏว่ามีพนักงานอัยการประจำที่ทำการอัยการบางแห่ง ได้ไปฟังคำพิพากษาหรือคำสั่งศาลอุทธรณ์ในคดีอาญา แล้วมิได้เขียนรายงานการคดีในการไปฟังคำพิพากษาหรือคำสั่งดังกล่าวตามแบบ อ.ก.13 และจดแจ้งผลคำพิพากษาหรือคำสั่งดังกล่าวตามแบบ อ.ก.14 เสนอพนักงานอัยการเจ้าของสำนวน หรืออัยการจังหวัดหรือหัวหน้าพนักงานอัยการ หรือพนักงานอัยการอุทธรณ์ภายในกำหนดอายุฎีกา เป็นเหตุให้ไม่อาจยื่นฎีกา และเกิดผลเสียแก่คดี ดังนั้น เพื่อให้การฟังคำพิพากษาหรือคำสั่งศาลอุทธรณ์และศาลฎีกาเป็นไปโดยเรียบร้อย และเป็นระเบียบเดียวกัน กรมอัยการจึงออกข้อกำหนดในการฟังคำพิพากษาหรือคำสั่งศาลอุทธรณ์และศาลฎีกาในคดีอาญาไว้ดังต่อไปนี้

1. ให้พนักงานอัยการผู้เป็นเวรชี้ประจำวันเป็นผู้รับผิดชอบในการฟังและรับทราบการอ่านคำพิพากษาหรือคำสั่งศาลอุทธรณ์
2. กรณีที่ศาลออกหมายนัดให้ไปฟังคำพิพากษาหรือคำสั่งศาลอุทธรณ์ล่วงหน้า
 - (1) ให้พนักงานอัยการผู้เป็นเวรชี้ประจำวันเป็นผู้รับผิดชอบในการลงสมุดบัญชีนัดทำการไว้ให้ตรงตามกำหนดวัน เวลาในหมายนัด
 - (2) ถ้าพนักงานอัยการผู้มีเวรชี้ประจำวันหรือเจ้าหน้าที่ธุรการเป็นผู้รับหมายนัด ให้เป็นหน้าที่ของผู้นั้นที่จะแจ้งและส่งมอบหมายนัดดังกล่าวให้แก่พนักงานอัยการผู้เป็นเวรชี้ประจำวันเพื่อจัดการตาม (1)
 - (3) ถ้าศาลตั้งเลื่อนการอ่านคำพิพากษาหรือคำสั่งตามที่นัดไว้ไปวันใด ให้เป็นหน้าที่ของพนักงานอัยการผู้เป็นเวรชี้ประจำวันที่จะลงสมุดบัญชีนัดทำการให้ตรงตามกำหนดวัน เวลานั้นที่เลื่อนไปทุกครั้ง และเขียนรายงานการคดีตามแบบ อ.ก.13

(4) ถ้าพนักงานอัยการผู้มีไต่สวนหรือเจ้าหน้าที่ธุรการเป็นผู้เซ็นรับทราบคำสั่งเลื่อนการอ่านหรือหมายนัดเลื่อนการอ่าน ให้เป็นหน้าที่ของผู้นั้นที่จะแจ้งให้พนักงานอัยการผู้เป็นเวรชี้ประจำวันทราบ และหรือส่งมอบหมายนัดเลื่อนการอ่านให้พนักงานอัยการผู้เป็นเวรชี้ประจำวัน เพื่อจัดการตาม (3)

3. กรณีที่ศาลมีได้ออกหมายนัดให้ไปฟังคำพิพากษาหรือคำสั่งศาลอุทธรณ์

(1) ให้พนักงานอัยการหรือเจ้าหน้าที่ธุรการผู้ได้รับแจ้งหรือทราบวัน เวล่านัดอ่านคำพิพากษาหรือคำสั่งศาลอุทธรณ์ ไม่ว่าโดยวิธีใด เช่น จากระายงานกระบวนพิจารณา จากบัญชีนัดความของศาล หรือจากเจ้าหน้าที่ธุรการ เป็นผู้รับผิดชอบในการลงบัญชีนัดทำการ

(2) ถ้าเจ้าหน้าที่ธุรการของศาลได้ให้พนักงานอัยการผู้ใดซึ่งติดต่อราชการหรือว่าความอยู่ที่ศาลเซ็นรับทราบการอ่านคำพิพากษาหรือคำสั่งศาลอุทธรณ์ ให้พนักงานอัยการผู้นั้นเป็นผู้รับผิดชอบที่จะแจ้งให้พนักงานอัยการผู้เป็นเวรชี้ประจำวันทราบ เพื่อดำเนินการตาม ข้อ 4 (1)

4. หลังจากได้ฟังหรือเซ็นรับทราบการอ่านคำพิพากษาหรือคำสั่งศาลอุทธรณ์แล้ว

(1) ให้พนักงานอัยการผู้เป็นเวรชี้ประจำวันเป็นผู้รับผิดชอบในการบันทึกรายงานการคดีตามแบบ อ.ก.13 และผลคำพิพากษาหรือคำสั่งศาลอุทธรณ์ตามแบบ อ.ก.14 แล้วส่งมอบแก่พนักงานอัยการเจ้าของสำนวนหรืออัยการจังหวัด หรือหัวหน้าพนักงานอัยการ เพื่อทำความเข้าใจตามระเบียบกรมอัยการว่าด้วยการดำเนินคดีอาญาของพนักงานอัยการ พ.ศ. 2528 ข้อ 95

(2) การส่งมอบบันทึกรายงานการคดีตามแบบ อ.ก.13 ก็ดี การส่งมอบบันทึกผลคำพิพากษาหรือคำสั่งศาลอุทธรณ์ตามแบบ อ.ก.14 ก็ดี และการส่งมอบความเห็นและสำนวนไปยังพนักงานอัยการอุทธรณ์หรืออัยการพิเศษฝ่ายอุทธรณ์ก็ดี ให้ทำหลักฐานการส่งมอบเป็นสมุดเสนองาน หรือหนังสือนำส่งไว้ทุกครั้งทุกคดี โดยให้เก็บหลักฐานการส่งมอบดังกล่าวไว้ ณ ที่ทำการอัยการประจำศาลนั้น ๆ

5. กรณีที่ศาลอ่านคำพิพากษาหรือคำสั่งศาลอุทธรณ์โดยมิได้ออกหมายนัดหรือแจ้งให้พนักงานอัยการโจทก์ทราบ ไม่ว่าจะกรณีใด ๆ หากเป็นเวลากระชั้นหรือล่วงเลยกำหนดเวลาที่จะยื่นฎีกาได้ตามกฎหมาย ห้ามมิให้พนักงานอัยการคนใดลงชื่อรับทราบคำพิพากษาหรือคำสั่งศาลอุทธรณ์ดังกล่าวเป็นอันขาด แต่ให้ยื่นคำร้องต่อศาลขอให้อ่านคำพิพากษาหรือคำสั่งศาลอุทธรณ์นั้น ให้พนักงานอัยการ โจทก์ฟังตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 216 ประกอบด้วยมาตรา 182

6. ข้อปฏิบัติดังกล่าวในข้อ 1 ถึง 5 ให้ใช้บังคับในการฟังหรือรับทราบการอ่านคำพิพากษาหรือคำสั่งศาลฎีกาคด้วยโดยอนุโลม

7. ให้ที่ทำการอัยการทุกแห่งพยายามหาทางประสานงานกับศาลเท่าที่จะกระทำได้โดยขอความร่วมมือให้ศาลออกหมายนัดฟังคำพิพากษาหรือคำสั่งศาลอุทธรณ์และศาลฎีกา ให้พนักงานอัยการ โจทก์ทราบล่วงหน้า ทุกครั้งทุกคดีเพื่อป้องกันปัญหาที่จะเกิดหรืออาจจะเกิดขึ้นในทางปฏิบัติ

จึงเรียนมาเพื่อทราบและถือปฏิบัติ

ขอแสดงความนับถือ

โกเมน ภทธร

(นายโกเมน ภทธรภิมย์)

อธิบดีกรมอัยการ

กองวิชาการ (วิเคราะห์และแนะนำ กอง 2)

โทร. 2228121 ต่อ 234

ที่ อส 0018.3/ว 90

สำนักงานอัยการสูงสุด
ถนนหน้าหีบศพ กรุงเทพฯ 10200

13 มิถุนายน 2538

เรื่อง การให้อัยการสูงสุดรับรองอุทธรณ์หรือฎีกา

เรียน รองอัยการสูงสุด อัยการพิเศษฝ่าย อัยการพิเศษประจำเขต อัยการศาลสูง อัยการศาลสูงประจำเขต และอัยการจังหวัด

อ้างถึง หนังสือสำนักงานอัยการสูงสุดที่ อส 0004/ว 50 ลงวันที่ 12 มิถุนายน 2535

ตามหนังสือที่อ้างถึง สำนักงานอัยการสูงสุด ได้กำชับให้พนักงานอัยการถือปฏิบัติโดยเคร่งครัดในกรณีที่จะอุทธรณ์หรือฎีกาคดีอาญาที่ต้องห้ามอุทธรณ์หรือฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ให้ส่งเรื่องให้อัยการสูงสุดหรือพนักงานอัยการซึ่งอัยการสูงสุดได้มอบหมาย ลงลายมือชื่อรับรองในอุทธรณ์หรือฎีกาเสียก่อน แต่ในทางปฏิบัติยังคงปรากฏอยู่เสมอว่า ได้มีการยื่นอุทธรณ์หรือฎีกาไปโดยไม่ได้ให้อัยการสูงสุดหรือพนักงานอัยการซึ่งอัยการสูงสุดได้มอบหมาย ลงลายมือชื่อรับรองในอุทธรณ์หรือฎีกาเสียก่อน เป็นเหตุให้ศาลอุทธรณ์หรือศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัยอุทธรณ์หรือฎีกาของพนักงานอัยการ

สำนักงานอัยการสูงสุดจึงขอกำชับมาอีกครั้ง ให้พนักงานอัยการผู้มีหน้าที่ที่เกี่ยวข้องใช้ความละเอียดรอบคอบในการดำเนินคดี หากเห็นสมควรจะอุทธรณ์หรือฎีกาในคดีอาญาที่ต้องห้ามอุทธรณ์ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 193 ทวิ หรือต้องห้ามฎีกาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 218, 219, 220 ให้ปฏิบัติตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 193 ตริ หรือมาตรา 221 และระเบียบ คำสั่งสำนักงานอัยการสูงสุด โดยเคร่งครัดด้วย

จึงเรียนมาเพื่อทราบและถือปฏิบัติโดยเคร่งครัดต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

(นายสหาย ทรัพย์สุนทรกุล)
รองอัยการสูงสุด ปฏิบัติราชการแทน
อัยการสูงสุด

สำนักงานวิชาการ

โทร. 5412921

5412770-9 ต่อ 1836

ที่ อส(สฝปผ.) 0018/ว 137

สำนักงานอัยการสูงสุด

ถนนหน้าหีบศพ กรุงเทพฯ 10200

10 กรกฎาคม 2543

เรื่อง กรณีที่ต้องให้อัยการสูงสุดรับรองฎีกา ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 220, 221

เรียน รองอัยการสูงสุด อธิบดีอัยการฝ่าย อธิบดีอัยการเขต อัยการพิเศษฝ่าย เลขานุการอัยการสูงสุด อัยการจังหวัด และผู้อำนวยการสถาบันกฎหมายอาญา

สิ่งที่ส่งมาด้วย สำเนาคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 7236/2541

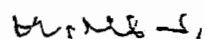
ด้วยพนักงานอัยการประจำศาลจังหวัดภูเก็ต เป็นโจทก์ยื่นฟ้องนายสุวิทย์ เทพจันทร์ เป็นจำเลยต่อศาลจังหวัดภูเก็ต ในการความผิดฐานมีเครื่องกระสุนปืนที่นายทะเบียนไม่อาจออกใบอนุญาตให้ได้ไว้ในความครอบครอง โดยบรรยายฟ้องว่า “เมื่อวันที่.....จำเลยได้บังอาจมีกระสุนปืนเล็กกลขนาด .223 (5.56 มม.) จำนวน 1 นัด อันเป็นเครื่องกระสุนปืนประเภท ชนิดและขนาดนอกจากที่กำหนดในกฎกระทรวง ฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2522) ออกตามความในพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ และนายทะเบียนท้องที่ไม่อาจออกใบอนุญาตให้ผู้ใช้ใด มีไว้ในครอบครองตามที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวงดังกล่าวได้ และกระสุนปืนดังกล่าวใช้ยิงทำอันตรายแก่ชีวิต และวัตถุได้ ไว้ในความครอบครองของจำเลยอันเป็นการฝ่าฝืนกฎหมาย” ขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ พ.ศ. 2490 มาตรา 4, 6, 55, 78 จำเลยให้การรับสารภาพตามฟ้องโจทก์ ศาลจังหวัดภูเก็ตพิพากษาว่า จำเลยผิดตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ พ.ศ. 2490 มาตรา 7, 72 วรรคสอง รับลดกึ่ง คงปรับ 300 บาท โจทก์อุทธรณ์ขอให้ลงโทษตามฟ้องศาลอุทธรณ์ภาค 1 วินิจฉัยว่ากระสุนปืนตามฟ้องมีขนาด .223 หรือ 5.56 มม. ซึ่งไม่เกิน 11.44 มม. และไม่ปรากฏว่าเป็นกระสุนชนิดเจาะเกราะหรือชนิดกระสุนเพลิง ดังนั้น กระสุนปืนตามฟ้องจึงมีสภาพเป็นกระสุนปืนที่นายทะเบียนสามารถออกใบอนุญาตให้ได้ และศาลมีอำนาจที่จะลงโทษตามความผิดที่ถูกต้องได้ ที่ศาลชั้นต้นพิพากษามานั้นชอบแล้ว โจทก์ฎีกาคัดค้านในปัญหาข้อกฎหมายว่า กระสุนปืนตามฟ้องเป็นเครื่องกระสุนปืนชนิดขนาดและเป็นประเภทที่นายทะเบียนไม่อาจออกใบอนุญาตให้ได้ ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า “คดีนี้ศาลชั้นต้นพิพากษาว่าจำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 7, 72 วรรคสอง และศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษายืน จึงเป็นกรณีที่ศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษายกฟ้องโจทก์ในความผิดตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2590 มาตรา 55, 78 ต้องห้ามมิให้คู่ความฎีกาในข้อหาความผิดดังกล่าว ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 220 เมื่อไม่ปรากฏว่ามีการอนุญาตหรือรับรองให้ฎีกาได้ แม้ศาลชั้นต้นสั่งรับฎีกาโจทก์ไว้ ศาลฎีกาก็ไม่รับวินิจฉัย พิพากษายกฎีกาโจทก์” รายละเอียดปรากฏตามสิ่งที่ส่งมาด้วย

สำนักงานอัยการสูงสุดพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีนี้ศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ พ.ศ. 2490 มาตรา 7, 72 และศาลอุทธรณ์พิพากษายืน โดยมีได้ระบุว่าให้ยกฟ้องโจทก์ ในข้อหาตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ พ.ศ. 2490 มาตรา 55, 78 ซึ่งถือได้ว่า ศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ได้พิพากษายกฟ้องโจทก์ในข้อหาตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ พ.ศ. 2490 มาตรา 55, 78 อันเป็นกรณีตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 220 แล้ว หากโจทก์ประสงค์จะยื่นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงหรือปัญหาข้อกฎหมาย ก็จะต้องมีคำรับรองจากอัยการสูงสุดให้ฎีกา ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 221

จึงเรียนมาเพื่อทราบและถือปฏิบัติ

ขอแสดงความนับถือ

(นายพันธ์ สุริยพร)

รองอัยการสูงสุด ปฏิบัติราชการแทน
อัยการสูงสุด

สำนักงานวิชาการ

โทร. 5412944